

«Είμαι ο χειρότερός σας. Αν δεν διορθωθώ, διώξτε με!» (Διονύσιος Ιερομόναχος (+))

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2j2CF2O>]

Αυτή είναι η αγάπη που μας προστάζει ο Κύριος να αγαπούμε αλλήλους και να φανερώνουμε ότι είμαστε μαθητές Του; Αυτό είναι που μας λέει, αν μας κτυπήσουν από το ένα μέρος του προσώπου να γυρίζουμε και το άλλο; Όποιος μισεί τον αδελφό του, είναι ανθρωποκτόνος αν και δεν τον σκότωσε πραγματικά, σύμφωνα με το λόγο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου. Τώρα όμως σ' αυτήν την κατάσταση ήλθαμε, και είμαστε ακέφαλοι, και ούτε ο μεγαλύτερος αγαπά τον μικρότερο, ούτε ο μικρότερος τον μεγαλύτερο. Το καύχημά μας τώρα δεν είναι στον Χριστό, αλλά άλλος καυχάται στη δύναμή του, άλλος στη γνώση του, και άλλος στον πλούτο του που φθείρεται. Αλλοίμονό μας, αν δεν μοιάσουν τα έργα μας με το όνομα που έχουμε, το να λεγόμαστε Ασκητές.

Αδελφοί, μη νομίζετε ότι αφήνω τον εαυτόν μου έξω από αυτά που είπα, αλλά τον θεωρώ πρώτο φταίχτη από όλους. Παραπονιέστε, αδελφοί, ότι δεν δέχομαι τους λογισμούς σας· μακάρι να ήμουν άξιος να σας υπηρετώ και σ' αυτό και σε κάτι άλλο· όμως γνωρίζετε την αδυναμία μου, και μάλιστα είμαι και καταφρονημένος και κατηγορημένος από σας όλους μικρούς και μεγάλους, και περισσότερο βλάπτεσθε παρά ωφελείσθε. Διότι κατά την τάξη της Εκκλησίας μας τον Πνευματικόν μας πρέπει να τον τιμάμε σαν πατέρα μας, και να τον φοβόμαστε ως κριτή μας. Ο Πνευματικός θα επιτιμήσει, και θα ελέγξει, και θα παρακαλέσει. Αν ο Πνευματικός ελέγξει, και γυρίζει ο φταίχτης, και αντιμιλήσει ελέγχοντάς τον, δεν θα ήταν καλύτερα, να μην πήγαινε καθόλου σ' αυτόν; Πρέπει λοιπόν ο Πνευματικός και οικονόμος των ψυχών μας, να είναι ακατηγόρητος από εμάς και αγαπημένος, και έτσι μπορεί να μας διορθώνει, διαφορετικά ματαιοπονούμε, και μένουμε αθεράπευτοι.

Κοντεύω, πατέρες μου άγιοι, εδώ στη Σκήτη σαράντα χρόνια, και πέρασαν δύο και τρεις γενεές πατέρων και με τη χάρη του Χριστού ως τώρα ούτε με κατέκριναν, ούτε μου είπαν να φύγω, και η αγιοσύνη σας που συναθροισθήκατε φωνάζετε (όχι όλοι) να φύγω απ' εδώ. Και με φοβερίζετε σαν να σας έφταιξα σε κάτι. Εάν μεν έσφαλα σε κάτι και δεν το γνωρίζω, να κάνετε σύναξη και να μου το πείτε και αν δεν διορθωθώ, τότε έχουμε Μοναστήρι να με κρίνετε, και διώξτε με ως ψωριασμένο πρόβατο. Μα λέτε πως δεν το λέτε αυτό όλοι, επειδή όμως ακούτε με ευχαρίστηση εκείνον που το λέει, βέβαιον είναι πως όλοι συμφωνείτε. Εγώ με την

βοήθεια του Κυρίου εύκολα φεύγω με το να μην κρατιέται η καρδιά μου από αμπελοχώραφα και περιβόλια, όμως δική σας ζημία είναι, επειδή και δεν σας έφταιξα· μάλιστα δε και πολλά σας πρόσφερα με τη χάρη του Θεού. Είχα εύλογα να πω και άλλους λόγους που με δικαιώνουν, αλλ' όμως δεν πρέπει ο πνευματικός να εκθέτει τα ελαττώματα των αδελφών. Και κάθε ένας από σας ας εξετάσει τον εαυτόν του, και θα βρει την αφορμή· εγώ δεν ήθελα καθόλου να απαντήσω σ' αυτό, και ό,τι ήταν θέλημα Θεού ας γινόταν έστω και αν με κατακρίνετε ή μου κάνατε ό,τι θέλατε· όμως δεν μου φάνηκε καλό, να περιφρονήσω τους αδελφούς μου και Πατέρες. Η αγιοσύνη σας πολλές φορές λέτε μεταξύ σας: γιατί δέχεται τους ξένους και εμάς δεν μας δέχεται; και ακόμα και στους ξένους με κατηγορείτε, και ρίχνετε το σφάλμα πάνω μου· σφάλματα πολλά έχω, που έσφαλα στον Θεό, που αυτός μόνο τα ξέρει, αλλά στην αγιοσύνη σας δεν έσφαλα σε κάτι, όπως μαρτυρεί η συνειδήσή μου· σ' αυτό δε που με κατηγορήσατε πως μίλησα στην Εκκλησία πολλές φορές, σ' εκείνους που αργολογούν στον ναό του Κυρίου, πρώτος τους κλείνω το στόμα, μα όχι και όταν είναι ανάγκη· εγώ μαρτυρούσης της συνειδήσεώς μου, χωρίς αφορμήν ποτέ δεν μίλησα· για δε τα άλλα που λέτε μόνοι σας τα γνωρίζετε επειδή τα ακούτε από τους φίλους μας που μας αγαπούν. Ο Κύριος να τους ελεήσει και αυτούς και εμάς. Αμήν.

(Διονυσίου Ιερομονάχου, Βιβλίον καλούμενον Ίχνος Χριστού, Ομιλία Α΄. Έκδ. Ανω. Εταιρείας Εκδόσεων «Νέα Ελληνική Ηώς» Αθήναι. Σε νεοελληνική απόδοση)